

Zanimive pripovedi profesorja Silvestra.

7. Iz gozda in nazaj v gozd.

Nekega majniškega popoldne nam je povedal profesor Silvester zgodbo o stari smreki, kako je morala iz gozda in kako je prišla nazaj v gozd.

Ravna kot sveča je stala ta smreka v visoki gori. Njeno deblo je imelo v premeru več pedi, in vsa je bila pokrita skoro gori do vrha s košatim mahom. Celo veje so bile pokrite z mahom, in iz njega so štrlele na sveži zrak dolge, zelene igle. Vsakdo se je razveselil te smreke, kdor jo je videl. Kajkratov je prišel pod njo vaški učitelj in se sprehajal cele ure pod njo. Pa tudi grajski lovec je mnogokrat zavil pod njo v opoldanski vročini, da je v njenem hladu kako urico prespal.

Stalni obiskovalci te smreke pa so bili veter in ptiči in gozdne živali, pa naj je bilo poleti ali pozimi. Prečudno je veter piskal v mrzlih zimskih nočeh skozi njene veje. Pogosto so prišle pod njo v tem času od gladu premrle srne in jeleni in vonjali ob njenem suhem deblu, če bi se morebiti ne dobilo od nje kaj pod zob? Pa tudi lisjak je včasih prisopihal in skrit čakal za njenim deblom in vejevjem na kekega zajca, da ga iz zatišja zahrbtno napade. Vse drugače pa je bilo v njeni bližini toplo, solnčno poletje. Lahen vetrec je pihljaj in se poigraval z njenimi iglami. Škorec je gnezdil v njenem vrhu in žlobudral od jutra do večera svoj »kikelj-kokelj«, kakor pravi o njem pisatelj Erjavec. In žolna je včasih tolkla kakor za stavo ob njeno raskavo skorjo, da izvabi izza lubja mastne mravljinice in jih pohrusta. Gaščarice so se podile po njenem deblu gor in dol in druga drugo vesele lovile. Po vejah in po deblu se je cedila v toplem solncu raztopljen mastna smrekova smola in širila tak vonj, da je bilo človeku v bližini kar toplo pri srcu.

Tako je stala smreka v gori leto za letom, že več desetletij, morda že več ko sto let.

Nekega dne pa je prišlo hudo nad njo.

Grajski oskrbnik se prikaže in zariše v smreko s kredo tri križe v znamenje, da jo treba posekati in razžagati.

In prav kmalu za njim so prišli tudi sekači. Pa so padale smreke ena za drugo. Tudi ta, stoletna, se jim ni mogla umakniti. Nastavili so žago, potegnili prvič, drugič, tretjič... in votlo je zapelo gor do vrha po smreki. Prestrašeni so odleteli ptiči, ki so ravno tedaj zborovali v njenih vejah. Le škorec se je nekaj obotavljal in premišljal, kam bi prenesel gnezdo, svoj dom. Jezen ga zagrabi in ga posadi kar na najbližje drevo. Od tu gleda srdito dol na delavce in ježno renči na žago, ki se vedno bolj zadira v meso nedolžne smreke. Skoraj se je že nagnila. Tedaj vržejo delavci vrv precej visoko od tal čez njeno deblo, in zaslišalo

se je daleč po gozdu: ho-ruk, ho-ruk! — pa zahrešči, kakor da se podira cel hrib, in stara smreka leži podrta na tleh. Veja za vejo odpada od nje. Kmalu leži golo deblo. Pa še to razžagajo in obelijo, da je podobno pravemu mrtvecu. Nekaj dni pozneje pridejo vozniki z močnimi konji. S težavo spravijo hlode na voz, in dol gre počasi, dol v dolino na žago. Tam se pa spet zajé žaga v deblo, pa ne navadna žaga, ampak na paro, in kot bi naglo štel, padajo od debela kot glave debeli panjači, dokler ni vse deblo sežagano.

(Konec.)

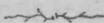

Janko Polák:

Zakaj?

*Spet gôzdič naš, spet travnik naš
cvetè in zelení;
spet pličica nam sredi vej
prepeva, gostoli.*

*Povsôd mladost, povsod pomlad,
povsod cvetoči maj.
Le v srcu mojem je še mráz —
Bog vedi sam, zakaj?*

Vanin:

Sredi poti.

*Sredi poti
oltarček stoji,
sredi poti
Marija milost deli.*

*Težka je pot,
če ni Njenih dobrot.
V meni duša drhti —
jaz grem k Nji.*

